

Arrest

nr. 50 652 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TOURY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner afkomstig uit Prokuplje. U bezit de Servische nationaliteit.

Uw ouders zouden afkomstig zijn uit Kosovo en u zou daar gewoond hebben tot 1999. Daarna zou u in Mladenovac, Servië, gewoond hebben.

Sinds 2008 kende u problemen in Servië. Uw echtgenote werd op straat beledigd door enkele Servische jongeren. U raakte met hen in een discussie verwickeld en uiteindelijk begonnen jullie te vechten. Omdat zij talrijker waren raakte u gewond. U ging naar de dokter, die de politie verwittigde. De politie kwam ter plaatse, ze vroeg of u de daders kende en noteerde uw verklaringen. Ze zei dat ze de daders wel zouden vinden maar achteraf kreeg u geen nieuws meer. U ging er zelf ook niet naar informeren.

Verder haalde u aan dat uw vader dronk en bij thuiskomst graag Roma liederen zong op straat. Een Servische buurman zou hierover ruzie gekregen hebben met uw vader en ze begonnen te vechten. Uw broer snelde uw vader ter hulp en zowel uw vader, uw broer als de buurman werden door de politie opgepakt. Ze werden na enkele uren vrijgelaten en achteraf opgeroepen door de rechtbank. Omdat uw broer de buurman geslagen had kon hij veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Uw broer raadpleegde een advocaat en hij werd veroordeeld tot twee of drie jaar voorwaardelijk.

In 2008 werd uw zoon, S.(...), gebeten door de hond van diezelfde buurman. S.(...) vertelde u dat de buurman zijn hond het bevel had gegeven om hem te bijten. U ging meteen met uw zoon naar het ziekenhuis van Mladenovac; maar daar gaven ze hem enkel medicatie en ze raadden u aan om naar de spoedafdeling van het ziekenhuis van Belgrado te gaan. Toen u daar aankwam werd er naar een verwijfsbrief gevraagd. U had er geen en werd verplicht om naar Mladenovac terug te keren en die te gaan vragen. Achteraf diende u een klacht in tegen uw buurman. Er werd een rechtszaak gestart maar u verloor deze omdat de hond van de buurman geregistreerd was en beschikte over de nodige vaccinatieattesten en documenten. Men achtte het ook niet bewezen dat er sprake was van opzet. U was niet tevreden met deze uitkomst, volgens u zouden andere Roma ook getuige geweest zijn van het feit dat de Serviër zijn hond had aangespoord om te bijten.

U werd op straat ook uitgescholden door buurtbewoners die u Albanees noemden en uw moeder beledigden.

In de zomer van 2009 vluchtte u met uw gezin via Hongarije naar Frankrijk. De Franse autoriteiten stuurden u echter terug naar Hongarije, vanwaar jullie naar Servië repatriëerd werden.

U besliste om minstens drie maanden in Servië te blijven vooraleer opnieuw naar Europa te vluchten. Na uw terugkeer kende u problemen met onbekenden die vanuit de trein Skopje/Belgrado twee keer een voorwerp in uw tuin gooiden. Uw tuin grensde immers aan de spoorlijn. De eerste keer betrof het een zetel, die vanuit de trein was losgerukt. Volgens u waren de daders hooligans op weg van of naar een match. U nam de zetel mee naar het politiebureau en diende een klacht in. Uw verklaringen werden in een schriftje genoteerd en de politie nam de zetel in beslag. De politie zei dat u naar huis mocht gaan en dat ze de zaak gingen onderzoeken.

Enige tijd later werd er weer een voorwerp, een soort metalen vuilbak, vanuit de trein op uw eigendom gegooid. U ging opnieuw met het voorwerp naar de politie. Toen u er aankwam lachten ze. Ze noteerden uw verklaringen en zeiden dat ze de zaak gingen onderzoeken en het voorwerp gingen terugbrengen naar de spoorwegmaatschappij. Volgens u werd u door de inzittenden gevisieerd omwille van uw Roma origine en het feit dat u in een Roma wijk woonde. De daders werden niet gevonden. Vervolgens verklaarde u dat uw zoon, S.(...), op school door klasgenoten gepest en geslagen werd omwille van zijn origine. De directeur zou niets gedaan hebben om dit te verhelpen.

U vond in Servië ook geen werk, hoewel u ingeschreven was in een arbeidsbureau.

Ten slotte haalde u aan dat u geld had geleend van een Serviër om uw illegale reis naar België te kunnen betalen. Uw vader vertelde u dat deze hen na jullie vertrek kwam bedreigen omdat hij zijn geld terug wou.

Daarom zou uw vader met de rest van de familie naar Sarajevo, Bosnië verhuisd zijn.

Enkele maanden na uw terugkeer uit Hongarije reisde u met uw gezin naar België en u vroeg asiel aan op 2 maart 2010.

U bent in het bezit van uw laissez-passer en die van uw kinderen, afgeleverd op 15 oktober 2009 door de Servische ambassade in Hongarije, de geboorteaktes van uw kinderen, een huwelijksakte, een rijbewijs, kasticketten waaruit blijkt dat u na uw repatriëring een aantal maanden in Servië hebt verbleven, een medisch attest afgeleverd door de afdeling van het Universitair ziekenhuis van Belgrado dat uw zoon S.(...) opgenomen werd omdat hij gebeten was door een hond, en Servische medische attesten van u en uw gezinsleden."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst haalde u aan dat u in Servië problemen kende met uw Servische buurman. Uw broer zou veroordeeld zijn tot een voorwaardelijke gevangenisstraf, omdat hij de buurman geslagen had nav een conflict met uw dronken vader die liederen zong. Later zou de hond van de buurman uw zoon, S.(...), gebeten hebben (CGVS, p. 8 t/m 10).

Er dient te worden opgemerkt dat de deze door u aangehaalde feiten ten gevolge van een uit de hand gelopen burenruzie problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U hebt geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u omwille van bovengenoemde problemen geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten.

Uw broer werd weliswaar veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf, maar volgens u had hij de buurman wel degelijk slagen toegebracht. U verklaarde in dit verband ook dat uw broer een goede advocaat had, die ervoor gezorgd heeft dat hij geen effectieve straf kreeg. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw broer niet correct behandeld werd door de autoriteiten (CGVS, p. 9).

Uzelf kon zonder problemen een klacht indienen nadat uw zoon gebeten werd door de hond van de buurman en er werd een rechtszaak gestart. U beweerde dat er getuigen waren die gehoord hadden dat de buurman zijn hond had aangespoord om uw zoon te bijten en dat de buurman toch gelijk kreeg (CGVS, p. 10 en 11).

U legde echter geen documenten neer ivm de rechtszaak. U zou in Servië wel beschikken over deze documenten, maar u bracht deze niet mee naar België omdat u anders te veel bagage had moeten meenemen, hetgeen bezwaarlijk als aannemelijke uitleg kan beschouwd worden voor het niet neerleggen van deze documenten.

Hoewel u een officiële klacht zou ingediend hebben tegen uw buurman kende u diens familienaam niet en wist u niet welk soort hond hij had. De datum van het incident kende u evenmin. U zou een advocaat hebben geraadpleegd maar gevraagd naar diens naam moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 10 en 11).

Uit bovenstaande blijkt geenszins dat u door de rechtbank benadeeld zou zijn omwille van uw origine. Integendeel, op basis van bovenstaande verklaringen kan er zelfs ernstig aan getwijfeld worden of u echt wel een klacht indiende. U verklaarde in dit verband ook dat uw zoon, S.(...), na het incident niet meteen een medische behandeling kreeg maar dat u van Mladenovac doorgestuurd werd naar het ziekenhuis in Belgrado en vandaar terug moest naar Mladenovac (CGVS, p. 10).

Uit het door uzelf neergelegde medisch attest blijkt echter dat uw zoon gedurende zes dagen verzorgd werd (ziekenhuisopname, wonden gehecht, en medicatie) in het Universitair Kinderziekenhuis afdeling Plastische chirurgie en Brandwonden te Belgrado. Volgens uw verklaringen werd hij op de dag van het ongeval verzorgd (CGVS, p. 10).

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat uw zoon wel degelijk gespecialiseerde medische zorgen kreeg.

Betreffende de vechtpartij nav een ruzie met een Servische jongeren op straat die uw vrouw beledigden (CGVS, p. 8) dient te worden opgemerkt dat u geen concrete feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou blijken dat u onvoldoende bescherming kreeg van uw autoriteiten.

Zo kwam de politie na de vechtpartij naar de dokter om uw verklaringen te noteren. Ze zouden aan u gezegd hebben dat ze de daders wel zouden vinden (CGVS, p. 8).

Het feit dat de daders toch niet gevonden werden kan te wijten zijn aan tal van redenen zoals gebrek aan bewijzen of getuigen. In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

U zou achteraf ook niet naar de politie gegaan zijn om te informeren naar de stand van zaken en dit omdat u wist dat ze toch niets zouden doen. De daders zouden u na het incident nog op straat hebben gezien, maar u bracht de politie hier niet van op de hoogte (CGVS, p. 8).

Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden.

Met betrekking tot de overige door u aangehaalde problemen (zoon S.(...) gepest op school, personen die u uitscholden op straat en hooligans die twee keer een voorwerp vanuit de trein Skopje/Belgrado in uw tuin gooiden) merk ik op dat deze feiten onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 11 t/m 14).

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Conflicten tussen schoolkinderen en zijn universeel en komen zonder onderscheid overal ter wereld voor tussen alle etnische groepen.

Uit het feit dat hooligans vernielingen aanbrachten in de sneltrein Skopje/ Belgrado en een treinzetel en een vuilnisbak gooiden kan geen persoonlijke gevisieerdheid in uwen hoofde worden weerhouden.

Uw bewering dat de voorwerpen bewust naar een Roma wijk zouden gegooid zijn berust op een louter persoonlijke veronderstelling zie u verder niet aan de hand van objectieve feiten of gegevens hebt onderbouwd (CGVS, p. 11 t/m 13). Bovendien kon u hier weer probleemloos klacht indienen, werden uw verklaringen genoteerd en beloofde de politie ook de spoorwegmaatschappij contacteren.

Uw wens dat de politie de trein zou achtervolgen om dan alle inzittenden te onderzoeken staat niet in verhouding tot de ernst van de feiten (CGVS, p. 12 en 13).

Vervolgens haalde u aan dat u in Servië geen officiële job vond en dat u geld had geleend van een Serviër om uw reis te betalen. Deze Serviër zou na uw vertrek uw vader bedreigd hebben omdat hij zijn geld terug wil (CGVS, p. 14 t/m 16).

In dit verband dient opgemerkt te worden dat het feit dat u geen werk vond een probleem van socio-economische aard is en dat het probleem met uw schuldeiser van privaatrechterlijke en eventueel gemeenrechtelijke (strafrechtelijke aard) is.

Dergelijke problemen ressorteren als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U verklaarde weliswaar dat u geen werk vond omwille van uw origine. Om dezelfde reden zou u niet geholpen zijn op het arbeidsbureau. Hoewel u zich om de twee of drie maanden aanmeldde, zou men u nooit een job hebben aangeboden (CGVS, p. 14 en 15).

U legde echter geen afsprakenboekje/arbeidsboekje neer om deze bewering te staven.

U maakte ook geen melding van een onheuse behandeling door de werknemers van het arbeidsbureau. Bovendien werkte u in het zwart (verzamelen van oud ijzer en karton) (CGVS, p. 5).

Het feit dat u geen officieel werk vond dient dan ook gezien te worden in het licht van de algemene crisis, die iedereen in Servië treft.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.

De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie.

Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's.

De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren.

In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw nationaliteit, identiteit en verblijf in Servië na repatriëring, hetgeen niet betwist wordt.

Uit de medische attesten blijkt dat jullie wel degelijk medische verzorging kregen voor onder andere problemen aan de luchtwegen en astma.

Medische problemen houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De informatie waarop ik deze beslissing baseer is in het administratieve dossier gevoegd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juli 2010 een schending aan van artikel ,1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker houdt vol dat zijn leven in gevaar is omwille van zijn Roma origine en stelt dat de discriminatie bij de Roma *“algemeen gekend”* is.

Hij laat gelden dat de bestreden beslissing behept is met “ernstige tegenstrijdigheden”. Zo wijst hij op een passage uit de beslissing die stelt dat de autoriteiten in Servië de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap erkennen en voor dit probleem een oplossing trachten te vinden.

Ook meent verzoeker dat het niet correct is te stellen dat zijn vrees niet van persoonlijke aard is terwijl hij tijdens zijn verhoor verklaard heeft dat hij én zijn familie, het slachtoffer zijn geweest van racisme.

Verder laat hij gelden dat de bescherming geboden in het kader van de internationale wetgeving, veel breder is dan wat de commissaris-generaal stelt. Voor de subsidiaire beschermingsstatus dient er immers een “reëel risico te zijn op het lijden van ernstige schade”, wat volgens verzoeker wel degelijk uit zijn asielrelaas blijkt.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Hij laat gelden dat hij omstandig een consistent en coherent relaas heeft uiteengezet is hij derhalve voldaan heeft aan de bewijslast.

Verder haalt verzoeker aan dat de commissaris-generaal zijn beslissing *“enkel lijkt gebaseerd te hebben op het feit dat de vader van verzoeker een ongeloofwaardig verhaal zou hebben gebracht en deze in zijn asielpcedure reeds een negatieve beslissing had gekregen”*.

Tenslotte beweert hij dat een uitzetting artikel 3 EVRM schendt zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat de ingeroepen schending betreft van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, toont verzoeker niet aan op welke wijze dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. Aangaande verzoekers verwijzing naar de complexe situatie aangaande de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap waarvoor de autoriteiten in Servië een oplossing trachten te vinden, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verder in de beslissing duidelijk gepreciseerd wordt welke deze maatregelen zijn en dat er gewag gemaakt wordt van een gestage vooruitgang in het bevorderen van het respect voor de rechten van de minderheden.

Verzoeker brengt geen documenten bij die de informatie waarop de commissaris-generaal steunt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, kunnen weerleggen. De enkele stelling in het verzoekschrift dat de problematiek van de Roma "algemeen gekend" is, is niet bij machte om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat de algemene situatie op zich voor de Roma in Servië anno 2010, in hoofde van verzoeker geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing hier "ernstige tegenstrijdigheden" bevat, wordt door de Raad niet bijgetreden.

Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal onterecht heeft geoordeeld dat zijn vrees niet van persoonlijke aard is en hij aldus geen recht heeft op enige subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat verzoeker zich hier louter beperkt tot een selectieve lezing van de bestreden beslissing.

Immers heeft de commissaris-generaal enkel ten aanzien van verzoekers aangehaalde problemen met hooligans die vanuit de trein voorwerpen in zijn tuin gooiden, terecht geoordeeld dat dit niet beschouwd kan worden als een aanval op zijn persoon.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, wat hij nalaat.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen niet ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève voert verzoeker aan (zie het verzoekschrift, p. 4) dat "de bescherming die in het kader van de internationale wetgeving geboden wordt veel breder is" en legt uit dat uit zijn feitenrelaas blijkt, er een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Verzoeker toont dit evenwel geenszins aan; zijn bewering dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, is gelet op wat sub 1.2 uiteengezet werd, onjuist is, en weerlegt daarenboven de motieven van de commissaris-generaal niet.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift op geen enkel moment concrete inhoudelijke argumenten aan op de vaststellingen en overwegingen vevat in de bestreden beslissing. Hij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een

aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Dergelijk verweer is niet van dien aard om de beslissing van de commissaris-generaal te weerleggen; er wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De conclusies en argumenten van de commissaris-generaal dat de aangehaalde problemen met verzoekers buurman en met enkele Servische jongeren louter gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en niet ressorteren onder de criteria van het verdrag van Genève van 28 juli 195, dat verzoeker ook helemaal niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij naar aanleiding van deze problemen geen beroep had/zou kunnen doen op de bescherming van de (lokale) autoriteiten, dat het probleem met zijn schuldeiser van privaatrechtelijke (en eventueel ook van strafrechtelijke) aard is, dat het feit dat hij geen werk vond een louter socio-economisch probleem is en dat de andere aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van voornoemd Verdrag van Genève, blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

De commissaris-generaal heeft bij het onderzoek en de beoordeling van verzoekers asielaanvraag wel degelijk ten volle rekening gehouden met zowel alle elementen uit het administratief dossier, zoals verzoekers opeenvolgende verklaringen en de neergelegde documenten, als met de actuele situatie in zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 3 juni 2010 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besloot dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Overigens ziet de Raad niet in welke reden het verzoekschrift stelt (zie p. 5): *“Dat het Commissariaat-generaal haar negatieve beslissing enkel lijkt gebaseerd te hebben op het feit dat de vader van verzoeker een ongeloofwaardig verhaal zou hebben gebracht en deze in zijn asielprocedure reeds een negatieve beslissing had gekregen”* aangezien er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over de vader van verzoeker.

Verzoeker stelt *“dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, bovendien beschermt, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, een van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof mensenrechten 27 september 1995 (McCamil Verenigd Koninkrijk) Pub leur. Court HR.R 1966, Senek nr. 324).*

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden.

Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. DE uitzetting zou bijgevolg artikel 3 EVRM schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1966, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van

voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet.

De artikelen 48/2 en 48/3 van de voormelde wet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE